

Sygn. akt IV CSK 137/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku T. W. i B. W.
przy uczestnictwie W. W.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy T. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt I Ca 202/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy T. W. na rzecz uczestnika kwotę
180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Skarżący jako podstawy kasacyjne przytoczył naruszenie art. 153 k.c. oraz art. 244 k.p.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

1) czy podstawą ustalenia stanu prawnego w rozumieniu art. 153 k.c. w postępowaniu rozgraniczeniowym może być wyłącznie dokumentacja geodezyjna spełniająca wszelkie kryteria wynikające z przepisów aktualnych na dzień orzekania przez sąd, czy też dokumentacja niespełniająca tych kryteriów, jeżeli pozwala na ustalenie przebiegu granic ewidencyjnych,

2) czy podstawą stwierdzenia stanu prawnego w postępowaniu sądowym mogą być wyłącznie dokumenty geodezyjne wymienione w art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, które spełniają wymagania stanu prawnego aktualnego na dzień orzekania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Wskazane przez skarżącego kwestie nie są zagadnieniami tego rodzaju. Jak wynika z samego uzasadnienia wniesionej skargi kasacyjnej, w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że stwierdzenie stanu prawnego, do którego odwołuje się art. 153 k.c., następuje nie tylko na podstawie dowodów przewidzianych w art. 31 ust. 2 Prawa geodezyjnego i kartograficznego, ale wszelkich dowodów, a więc także dokumentów niewskazanych w tym przepisie, zeznań świadków, przesłuchania stron, opinii biegłych lub jakichkolwiek innych dowodów (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2013 r.,

IV CSK 19/13). Istotne znaczenie mają tu zwłaszcza wszelkie dokumenty - zarówno urzędowe w rozumieniu art. 244 k.p.c., jak i prywatne - mogące świadczyć, o tym, czyją własnością jest sporny grunt (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2000 r., II CKN 912/98).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 8 pkt 2 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 ze zm.).